

LANDGOED
Rosaville

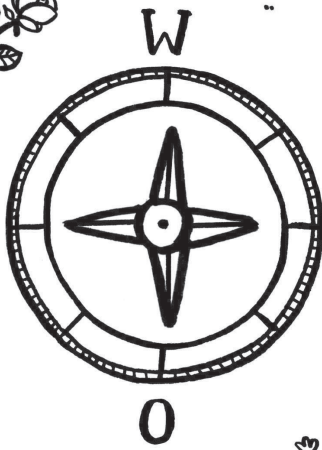
1946

zomereik

PARKWEIDE

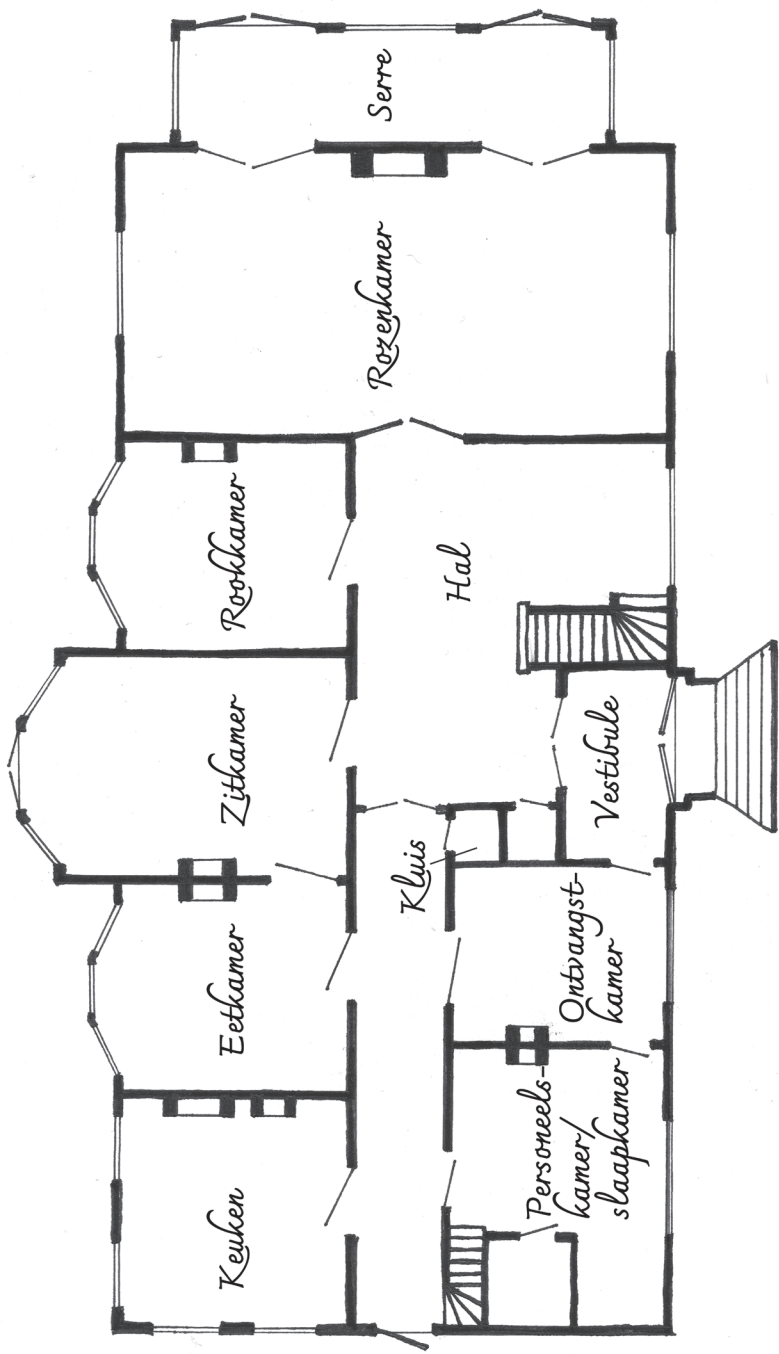

koetshuis

Rosarville

ijskelder

Serre

Rozenkamer

Rookkamer

Hal

Zitkamer

Vestibule

Eetkamer

Kluis

Ontvangst-
kamer

Keuken

Personeels-
kamer/
slaapkamer

1

Landgoed Rosaville, 1946

‘Winter, leg die tak eens neer. Je weet dat die niet mee naar binnen kan.’ Zuchtend leunde ik op mijn hark.

Winter, die een tak in zijn bek had van zeker drie keer zijn lichaamslengte, liet kwispelend merken hoe blij hij was met zijn vondst.

‘Is dat nou dezelfde tak die je vorige week ook al probeerde mee naar binnen te nemen? Die past niet door de deur, weet je nog? Laat los.’ Ik pakte de tak om hem uit zijn bek te trekken, maar Winter zette een paar stappen naar achteren en begon harder te kwispelen.

‘Nee, dit is geen spelletje. Ik wil naar binnen. Kom nou, laat los.’ Ik trok nog een keer, maar er was geen beweging in te krijgen. ‘Weet je wat, je zoekt het maar uit, blijf maar lekker buiten. Als je tijd hebt, mag je dit opruimen.’ Ik knikte naar de berg dorre bladeren die op het gras naast het terras lag. Dat terras zou niet lang bladvrij blijven. Eén zuchtje wind en alles zou weer bruin zien. Maar ik was afgepeigerd en had geen zin meer om de kruiwagen te pakken en alles naar het bos te brengen, ook al wist ik dat ik daar de volgende dag spijt van zou hebben. Ik was tegenwoordig altijd moe; het opruimen zou me morgen evenveel moeite kosten als vandaag, maar ik kon me er nu echt niet meer toe zetten. Dus liep ik richting

de dienstingang aan de zijkant van de villa, klaar om de hark op te ruimen en naar binnen te gaan. Ik wierp een blik achter me om te zien of Winter volgde, maar die stond met gespitste oren op het terras, turend naar de bosrand, de tak nog altijd in zijn bek.

Mijn hart begon sneller te kloppen en ik greep de steel van de hark steviger vast terwijl ik mijn ogen op de bosrand richtte.

‘Wat is er, zie je iemand?’ Ik liep terug naar het terras en hield naast Winter stil. Mijn bril duwde ik vaster op mijn neus en ik probeerde in het halfduister te ontdekken wat de aandacht van mijn hond had getrokken, maar ik zag niets, hoe ik mijn ogen ook inspande. Was het een dier of een mens? Moest ik wegrenzen of kon ik blijven staan?

Ik hurkte, legde een hand op Winters rug en tuurde in de richting waarin hij keek. Een paar tellen later zag ik beweging. Mijn adem stakte.

Hij was teruggekomen. Zoals hij had beloofd. Na twee jaar, toen ik dacht dat het niet meer zou gebeuren, was hij hier dan toch. Dat waar ik al die tijd zo bang voor was geweest, zou nu gaan gebeuren en er was niemand om het te stoppen.

Ik kneep mijn ogen samen en wat ik niet goed kon zien, vulde mijn fantasie voor me in. Hij was het echt, hij was hier en zag er nog precies zo uit als in mijn herinnering. Maar toen ik een paar keer knipperde, zag ik dat hij het helemaal niet was, dat de man die onze kant op kwam lopen veel langer was. En had hij nou een camera in zijn handen? Was dat...

Opeens liet Winter de tak uit zijn bek vallen en ging er luid blaffend vandoor, recht op zijn doel af, alsof hij nog een jonge pup was.

‘Kom hier!’ riep ik, maar ik wist dat het geen zin had. Want ik had de man herkend tegen wie Winter nu als een bezetene piepend en blaffend opsprong en wiens gezicht hij probeerde

te bedelven onder natte likken. Ik vloekte en stampte achter Winter aan.

Wat gaf Christiaan Vedder het recht om mij zo te laten schrikken door hier in het park rond te sluipen?

Toen ik dichterbij kwam, hoorde ik Christiaan, die inmiddels op zijn hurken zat, zeggen: ‘Hé jongen, je herkent me nog wel, hè, ouwe vriend. Wat ben ik blij je te zien. Ja, doe maar rustig, ik hou ook van jou.’

Die woorden. Ooit had ik gehoopt dat hij ze tegen mij zou zeggen en het was hard om ze dan nu zo te horen, tegen mijn hond nog wel... Ik probeerde de plotselinge steek in mijn hart te negeren. Dat was een andere tijd geweest, een andere Chris, een jongen nog, niet de man die ik hier voor me zag. Hij was weliswaar nog steeds dezelfde lange slungel die zijn lengte probeerde te maskeren door een klein beetje zijn rug te krommen, nog steeds die zachtmoedige reus met die vriendelijke ogen, maar de tijd en de oorlog hadden hun sporen achtergelaten. Nu had hij een diepe frons tussen zijn wenkbrauwen, hij werd grijs aan de slapen en de donkere kringen onder zijn ogen verraadden veel slapeloze nachten. En die woorden die hij zo makkelijk tegen Winter zei, zou hij nooit tegen mij zeggen, nu niet meer.

‘Wat doe je hier?’ vroeg ik toen ik voor hem stond. ‘Ik heb je toch gezegd dat ik met rust gelaten wil worden? Wat begrijp je daar niet van?’

Christiaan deed of hij me niet hoorde. ‘Ik zie dat Winter nog steeds dezelfde knuffelbeer is als vroeger,’ zei hij, terwijl mijn hond zich in totale overgave op zijn rug draaide.

‘Ik dacht dat ik duidelijk was geweest de vorige keer. Moet ik het voor je uitschrijven?’

Pas toen keek Chris op. ‘O, je bedoelt die keer toen ik niet mocht binnenkomen en je me in de stromende regen weer naar huis liet gaan.’ Hij stond op en keek me uitdagend aan.

‘Of die keer daarvoor, toen je me met die buks van je onder schot hield. Ik dacht vanochtend: daar heb ik wel zin in, ik ga gezellig even bij Alix langs. Ijskoude ontvangst gegarandeerd.’ Hij boog zich voorover en liet nogmaals zijn handen door Winters vacht gaan, die nog steeds niet leek te geloven dat zijn vriend van vroeger hier was. ‘Gelukkig is Winter wel blij me te zien.’

‘Hij weet echt niet meer wie je bent, hij doet dit bij iedereen.’

Een leugen natuurlijk. Winter was allang niet meer die enthousiaste hond die ervan uitging dat iedereen hem goedgezind was.

‘Hou jezelf maar voor de gek,’ zei Christiaan. Hij liet Winter los en keek me nu vastberaden aan. ‘Ik laat me niet meer weggagen. Je hebt hulp nodig en het maakt me eigenlijk niet uit of je het daarmee eens bent of niet. Ik ga je helpen. Wist je dat ik tegenwoordig voor de krant werk?’ Hij hield de camera die om zijn nek hing omhoog. ‘Ik weet dat je op zoek bent naar een koper voor Rosaville en ik heb besloten een artikel over het landgoed en de villa te schrijven. Misschien helpt het.’ Hij keek langs me heen naar het enorme huis achter me. ‘Hoewel ik me afvraag of je het in deze staat aan iemand kwijtraakt.’

Ik volgde zijn blik naar de achtergevel met de halfronde erkers. De takken van de blauwewegen die daar in het voorjaar nog voor kleur hadden gezorgd, waren nu nauwelijks te onderscheiden van de grauwe muren. De verf op de houten kozijnen was aan het afbladderen en een van de regenpijpen was gaan lekken en had een spoor van bruine smurrie op de muur achtergelaten. Dat het dak lekte was vanaf hier niet te zien, maar ik wist hoeveel emmers er nodig waren om het regenwater op te vangen. De hele wereld had in de oorlogsjaren zijn glans verloren, en Rosaville was geen uitzondering.

Ik haalde zo nonchalant mogelijk mijn schouders op. ‘Ik ga de villa opknappen. Ik ben binnen al bezig.’ Het was niet hele-

maal onwaar; de houten vloer van de Rozenkamer had ik het afgelopen jaar zo vaak geboend dat die glom als een bevroren meer waar nog niet op geschaatst was. Iedere kamer op de benedenverdieping poetste en boende ik wekelijks, zodat ieder oppervlak stofvrij was en je er bijna van de vloer kon eten. Meer kon ik niet doen. Voor het echte werk – het opknappen van het houtwerk, het schilderen – had ik de handigheid en het geld niet. Ik had nauwelijks genoeg om eten voor mezelf en Winter te kopen, laat staan voor potten verf, kwasten en een vakman.

Het was overduidelijk dat Christiaan me niet geloofde. Hij had altijd dwars door mijn leugentjes heen gekeken. ‘Ik heb in ieder geval vanmiddag al een paar foto’s gemaakt, ik ga binnenkort beginnen met schrijven. Het zou helpen als je wat vragen wilde beantwoorden.’

Mijn irritatie sloeg om in boosheid. Wat een brutaliteit, hier ongevraagd langskomen en dan ook nog foto’s maken, waar ikzelf misschien wel op stond, met mijn hark. Ik was me opeens pijnlijk bewust van hoe ik eruitzag, met mijn rossige krullen die ik zelf had geprobeerd te knippen en die nu echt alle kanten op stonden, het krakkemikkige ziekenfondsbrilletje op mijn neus, de oude wollen winterjas die ik ergens in een kast in Rosaville had gevonden, de werkbroek van vader en zijn rubberlaarzen. Vroeger had je me onder schot moeten houden om me op die manier de deur uit te laten gaan. Nu interesseerde het me allemaal niet meer, maar dat betekende niet dat ik zo op de foto wilde. Ik wilde verdorie alleen maar met rust gelaten worden, was dat nou echt te veel gevraagd?

Ik hield mijn hand op naar Christiaan. ‘Kom hier met die camera. Ik wil dat rolletje hebben. Je hebt geen toestemming om foto’s te maken van mijn huis. Mij huis, hoor je?’

Hij schudde zijn hoofd en begon aarzelend te lachen. ‘Doe

niet zo gek. Op dit rolletje staan ook andere foto's die ik nodig heb voor de krant.'

Ik vloekte en liep zo dreigend als ik kon op hem af. 'Geef. Mij. Dat. Rolletje.' Ik liet de hark vallen en probeerde met twee handen de camera te grijpen. Christiaan pakte mijn armen vast en een paar seconden worstelden we, maar al snel was duidelijk dat ik nooit van hem kon winnen. Winter liep ondertussen in verwarring piepend om ons heen.

'Stop, Alix,' riep Christiaan terwijl hij met kracht mijn armen omhooghield en vervolgens met een duw losliet.

Ik zette een stap naar achteren en stelde me even voor hoe hij zou reageren als ik hem nu een klap in zijn gezicht zou geven, of hij terug zou slaan. Maar ik kon het niet, omdat ik wist dat Chris me nooit pijn zou doen, zelfs niet als ik zou beginnen.

Toch was hij bozer dan ik hem ooit had gezien. Zijn gezicht was rood aangelopen en zijn kaken stonden strak. 'Doe nou eens even normaal! Dat huis is niet eens je grootste probleem, wist je dat?' beet hij me toe. Woest zwaaide hij richting de villa. 'Er is nog veel meer aan de hand.'

'Ik wil het niet weten,' briepte ik. 'Er is áltijd wat aan de hand en toch weet ik mezelf te redden.'

Christiaan lachte sarcastisch. 'Dus jij noemt dit jezelf redden?' Hij zette een stap naar achteren en nam me van top tot teen op. 'Werkelijk Alix, je hebt geen idee.'

Even keken we elkaar woedend aan, toen veranderde er iets in zijn gezicht. Was het berusting of vastberadenheid die ik daar zag? Hij gaf Winter, die weer naast hem was gaan staan, een aai over zijn kop en dat leek hem te kalmeren. 'Ik kom over een paar dagen weer langs, hopelijk ben je dan een beetje bij zinnen gekomen,' zei hij.

'Ik wil alleen zijn, Chris, laat me met rust,' smeekte ik. 'Ik heb echt geen hulp nodig.'

Hij negeerde mijn woorden, draaide zich om en stak zijn hand op. 'Tot de volgende keer,' riep hij over zijn schouder.

'Ik wil je hier niet meer zien, hoor je me!' riep ik hem achterna. En ik dacht dat ik het meende.